

— Ὡσάν νὰ ἐβαρύνθης τὴν ζωὴν σου.

— Ἐγὼ! ποτὲ ἄλλοτε δὲν μ' ἐφάνη ἡ ζωὴ τόσο εὐχάριστος.

— Εἶσαι καταβεβλημένος· αἱ!..

— Εἶμαι ἀκμαιότατος, ὅπως θὰ ᾔνε αὐριον τὰ πτηνὰ ταῦτα, τὰ ὅποια τώρα θὰ κοιμηθῶσι.

— Ἐλπιδοφόρε, πάρα πολὺ συχνὰ πηγαίνεις εἰς τὸ ἀποχωρητήριον τοῦ Προαστείου!...

— Πᾶ!

Καὶ ὁ νέος ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν ἵνα κρύψῃ πονηρόν τι μείδιμα.

— Κάμνεις τοὺς ἀνθρώπους, Ἐλπιδοφόρε, νὰ ὀμιλῶσι πάρα πολὺ περὶ σοῦ, προσέβηκεν ὁ Ποντῆς, τουίζων ἐκαστην λέξιν, καὶ ἡμέραν τινα θὰ εὐρεθῆς πολιορκημένος καὶ ὀλόκληρος φάλαγξ πατέρων, συζύγων, ἑραστῶν θὰ σοὶ παρουσιάσῃ τὸν λαγاریασμόν των.

— Ποντῆ, λέγεις ὑπερβολάς.

— Σοὶ ὀμιλῶ ὅπως ὀμιλοῦσιν ὅλοι. Χθὲς ἤμην σκοπὸς, εἰς τὰ μικρὰ δωμάτια. Καὶ διηγούντο τὰς ἀνδραγαθίας σου παρὰ τῷ βασιλεῖ.

— Δοιπὸν! δὲν ἔχει καὶ ὁ βασιλεὺς τὰς ἀνδραγαθίας του;

— Ἐχει δικαίωμα ἐκεῖνος, διότι οὐδεὶς ἄλλος ἔχει δικαιώματα ἀνώτερα τοῦ βασιλέως.

— Ἐτσι αἱ; ἀλλὰ σὺ, βλέπω, μὲ νουθετεῖς;

— Σοὶ φέρω τὴν νουθεσίαν τοῦ κ. Κριλιῶν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὁποίου πάρα πολὺ κακῶς κρύπτεσαι, καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀποκαλυφθῆς... Δὲν καλύπτεις ὡς πρέπει τὰ ἴχνη σου.

— Καὶ ἠκούσθη κανὲν ὄνομα; ἠρώτησε περιέργως ὁ Ἐλπιδοφόρος. Ἄς ἴδωμεν, εἶπέ μοι, ἐν ὄνομα, ἐν μόνου;

— Ἐν μόνου; Τριάκοντα, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπαναλάβω πᾶν ὅ,τι θρυλεῖται περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν σου.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ὑψωσε τοὺς ὤμους.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ στερηθῇ τις τὴν νεότητά του, εἶπε καταστέλλων ἐλαφρὸν στεναγμόν, διότι ὄντως ἐλυπεῖτο ὅπως δὴποτε τὴν νεότητά του.

— Ὡστε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ποντῆς, προητοίμασα διὰ σὲ σχέδιόν τι.

— Σχέδιον; δι' ἐμέ;

— Ναί, φίλε μου. Ἐσκέφθην μόνος μου ὅτι καθήκον μου εἶνε νὰ προσέχω πάντοτε αἰήτως σοὶ ἐπέλθῃ δυσάρεστον τι.

— Φρόνιμα ἐσκέφθης.

— Τὸ δυσάρεστον δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς καταχρήσεως τῶν ἐπισκέψεων ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ τοῦ Προαστείου. Ἢδη φαίνεσαι καταβεβλημένος, ὠχρὸς, ἀνήσυχος· ἢ δὲν εἶσαι; ὁμολόγησέ το.

— Ἀλλά...

— Πρέπει νὰποκόψωμεν τὸ κακὸν ἐκ τῆς ρίζης. Ἄπεφάσισα νὰ ὑπάγω καὶ νὰ κατοικήσω ἐν τῷ οἰκίσκῳ σου. Οὕτως δὲ θὰ σε ἐπιτηρῶ εὐκόλως καὶ οἷος δὴποτε κίνδυνος ἐπέλθῃ, θὰ μ' εὐρη εἰς τὰ ὄπλα.

— Καλὲ τί λόγια εἶν' αὐτὰ, Ποντῆ; ἀνέκραξεν ὁ Ἐλπιδοφόρος ἀνεγειρόμενος ἵνα ἴδῃ κάλλιον τὸν Ποντῆν κατὰ πρόσωπον. Μὲ τὰ σωστά σου ὀμιλεῖς; σπουδαίως, σοβαρῶς;

— Σοβαρῶς ὡς τραγικὸς ὑποκριτής.

— Θέλεις καὶ καλὰ νὰ κατοικήσῃς ἐντὸς τῆς οἰκίας τοῦ Προαστείου;

— Ν' ἀποδιώξω ἐκεῖθεν καὶ τὰ ἀρεστὰ καὶ τὰ δυσάρεστα. Τοιαύτη εἶνε καὶ τοῦ κ. Κριλιῶν ἡ γνώμη.

— Καλέ μου φίλε, ἀγαπῶ τρυφερότατα τὸν κ. Κριλιῶν, εἶπεν ὁ Ἐλπιδοφόρος, ὑποκρινόμενος τὸν ὀργισμένον, ἀγαπῶ καὶ σὲ ἀπὸ καρδίας, ἀλλὰ θάσας παρακαλέσω καὶ τοὺς δύο νὰ μὴ ἀναμιγνύεσθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

— Ὅταν ἔχη τις φίλους δὲν εἶνε ὅλος κύριος ἀπόλυτος τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ἄς παύσουν αἰ ἀσειότητες, Ποντῆ.

— Ἐγὼ δὲν ἀστείζομαι· αὐριον ἀφίνω ὑγείαν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκῆμα, τὸ ὁποῖον μ' ἔδωκες ἐδῶ, ἀναχωρῶ μετὰ λύπης πολλῆς, διότι τέλος πάντων ἡ πρωτίστη μου εὐτυχία εἶνε τὸ νὰ ζῶ πλησίον σου.— Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη ἀναπόφευκτος, καὶ ἐγὼ πάντοτε κύπτω ἐνώπιον τοῦ καθήκοντος· ὁ στρατιώτης εἰξεύρει πολὺ καλὰ τὴν πειθαρχίαν.

χίαν. Αὔριον μετακομίζομαι εἰς τὸ Προαστεῖον.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἀνηγέρθη ἐντελῶς, ἤρπασε τὸν Ποντὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, καὶ ἀνεγείρων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χλόης, ἔνθα διετέλει κυλιόμενος μαλθακώτατα, τὸν ἔστησε ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ τῷ εἶπε.

— Θὰ μοι κάμης τὴν χάριν νὰ μὴ εἶπης ἄλλοτε ἀνοησίας. Ἐδῶ εἶνε ἡ κατοικία σου, ἐδῶ θὰ μείνης. Ὡς πρὸς δὲ τὸν κ. Κριλιῶν ἀναδέχομαι ἐγὼ νὰ ἐπανορθώσω τὰς ιδέας του, μεθ' ὅλου τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ σεβασμοῦ καὶ τῆς φιλίας. Παῦσε πλέον σκεπτόμενος ὅτι θὰ κατοικήσῃς ἐν τῷ Προαστείῳ. Μηδὲ τὸν πόδα σου νὰ πατήσῃς πλέον ἐκεῖ.

Ὁ Ποντὴς συνειδησμένος νὰ κάμνη ὅ,τι ἤθελε, ἐκύτταξε μετ' ἐκπλήξεως τὸν Ἐλπιδοφόρον. Ἦγνόει ὅτι οὐδὲν εἶνε μᾶλλον ἀμετάτρεπτον παρὰ τὴν ἐσφαλμένην ιδέαν.

— Λοιπὸν, τῷ εἶπεν, ἀρνείσαι;

— Μηδὲ νὰ τὸ συλλογίζεσαι κἄν.

Τοῦ Ποντὴ τὸ πρόσωπον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξέφραζε τόσον ἀλλοκότως τὴν ἀποτυχίαν, ὥστε ὁ Ἐλπιδοφόρος ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ σοβαρὸν του, ὅπερ, ἐν τούτοις, τῷ ἦτο πολὺ χρήσιμον.

— Ἄφες με νὰ σοι εἶπω· προσέθηκεν ὁ Ποντὴς λαμβάνων τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του. Ἦ ἐν τῷ Προαστείῳ ἐγκατοικησὶς μου δὲν εἶνε μόνον καθῆκον ὅπερ θὰ ἐξεπλήρουν ὑπὲρ σοῦ, χάριν τῆς σωτηρίας σου.

— Ἄ! καὶ λοιπὸν;

— Καταγινόμενος ὑπὲρ τῶν συμφερόντων σου θὰ ἐλάμβανον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐργασθῶ καὶ ὑπὲρ τῶν ἰδικῶν μου.

— Πᾶ!

— Θὰ σ' ἔσωζον ἐγὼ, ἀλλὰ θὰ εἶχον καὶ τὴν ὠφέλειάν μου.

— Δὲν μοι διηγείσαι τί τρέχει; εἶπεν ὁ Ἐλπιδοφόρος γελῶν.

— Θαρρῶ ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος, ἐψιθύρισεν ὁ Ποντὴς μετὰ σκυθρωπότητος ἅμα καὶ ἀλαζονείας.

— Ὡ! τὸν καυμένον μου τὸν Ποντὴν! καὶ ποίαν;

— Ποῦ νὰ σοὶ τὰ διηγούμαι· εἶνε ὀλόκληρον μυθιστόρημα. Θὰ σοὶ τὸ διηγηθῶ κάμμίαν ἐσπέραν.

— Δὲν θὰ εὐρωμεν περιστάσιν καλλιτέραν τῆς παρούσης. Εἴμεθα μόνοι, ὑπὸ τὰ δένδρα, ἀντικρὺ γαλανοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἀῆρ εἶνε εὐωδέστατος, τὰ πτηνὰ σιωπῶσι, καὶ τὸ νερὸν μᾶς στέλλει τὸν σκωπτικὸν μορμυρισμὸν του, ἐξαίσιον ἀκκομπανιαμέντο.—Λοιπὸν ὁμίλει.

— Φίλε μου, μίαν Ἰνδὴν.

— Τί; τί; ἀνέκραξεν ὁ Ἐλπιδοφόρος, πῶς τὴν εἶπες;

— Μίαν Ἰνδὴν... Βλέπεις κ' ἐγὼ θαρρῶ ὅτι ὄνειρεύομαι...

— Καὶ ὑπάρχουσιν Ἰνδαὶ εἰς Παρισίους;

— Ὡ! φίλτατέ μοι, αὐτὴ κρύπτεται ἐδῶ, ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ κάτω.

— Πόθεν ἀπ' ἐκεῖ κάτω;

— Ἀπὸ γὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου.

— Καὶ διατί;

— Δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς· ἀλλ' ὑποθέτω, διότι ἤθελον νὰ τὴν ἀναγκάσωσι νὰ καῖ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀνδρός της.

— Ἄ! εἶνε λοιπὸν χήρα;

— Ὡς φαίνεται.

— Τίνος;

— Αἱ! πάρα πολλὰ ἐρωτᾶς! Οὐτ' ἐγὼ τὸ εἰξεύρω. Ὅταν τις ἦνε ἐρωτευμένος δὲν ἐρωτᾶ πολὺ πολὺ.

— Μὲ συγχωρεῖς· ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ σε προσβάλω. Εἶνε λοιπὸν φυγὰς, ἥτις κρύπτεται...

— Θέλεις νὰ εἶπης ὅτι εἶνε τυχοδιώκτις δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Θεὸς φυλάξοι!..

— Ἄν ἔβλεπες τὰ πτερά της, τοὺς ἀδάμαντάς της, τοὺς μαργαρίτας της καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἐνδυμασίαν της...

— Τὰ φαντάζομαι... Ἄλλ' εἶνε ὠραία;

— Εἶνε ὀλίγον κίτρινη, ἀλλὰ δὲν πταίει αὐτὴ—εἶνε ὀλίγον μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι μεγάλου, — ἔχει ὀφθαλμοὺς μαύρους... ὦχ, τί ὀφθαλμοί!.. καὶ ἓνα ποδαράκι

ὡσαν πτηνοῦ!... Τί συλλογίζεσαι;...

— Ἐρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου πῶς τὸ κατώρθωσες ν' ἀπαντήσης μίαν Ἰνδὴν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων.

— Ὅταν θὰ σοὶ τα διηγηθῶ θὰ ἀπορήσης. Ἐγὼ μόνος εἶμαι ἄξιος νὰ κατορθῶνω τοιαῦτα πράγματα.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν;

— Τρελαίνομαι... καθ' ὅσον μάλιστα ἡ Ἰνδὴ δὲν εἶνε ἐλευθέρα, καὶ δὲν εὐρίσκω εὐκόλως εὐκαιρίαν νὰ τὴν βλέπω.

— Ἐν τούτοις τὴν εἶδες;

— Ναί· ἀλλὰ τυχαίως.

— Καὶ τὴ εἶπες ὅτι τὴν ἀγαπᾷς;

— Αἶ! κ' ἐρωτᾷς; εὐθύς εὐθύς.

— Καὶ τί σ' ἀπεκρίθη ἐκείνη;

— Ἐδῶ ἴσα ἴσα εἶνε ἡ δυσκολία. Ἐκείνη εἶνε Ἰνδὴ ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν ὀμιλεῖ γαλλικά.

— Καὶ σὺ δὲν εἰξεύρεις νὰ τὴ ὀμιλήσης ἰνδικά; Ποίαν γλῶσσαν λοιπὸν μεταχειρίζεσθε καὶ ἐννοεῖ ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ὅπως εἰμποροῦμεν. Νεύματα, μορφασμούς, μικρὰς χειρονομίας· ἐφευρίσκομεν χωριστὴν γλῶσσαν· ἕκαστος ὅπως εἰμπορεῖ. Εἶνε μία τρέλα.

— Θὰ ἦνε μία χαρὰ ἡ γλῶσσά σας, ἀλλ' ἀτελής. Ἡ παντομίμα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὰς πολιτικὰς λεπτολογίας, τὰ ἀμφισβητήσιμα ζητήματα καὶ τὰς οἰκογενειακὰς μερικότητας. Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Ὡ! ἔχει ἐν ὄνομα νοστιμώτατον, Αἰγιουβανή.

— Αἰγιουβανή, τῷ ὄντι εἶνε νοστιμώτατον.

— Ὡστε ἤθελον, ἐπανελάβε ἀφελῶς ὁ Ποντῆς, νὰ μοι δανείσῃς τὴν ἐν τῷ Προαστείῳ κατοικίαν σου. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐντὸς τῆς κατοικίας τῆς Αἰγιουβανῆς, διότι τὴν προσέχουν αἱ γυναικῆς τῆς καὶ κάποιος, πρίγκηψ μογγόλος, ζηλότυπος ὡς ἂν κ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω τί. Ὡστε ἂν μ' ἔβλεπεν ἐκεῖ εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Αἰγιουβανῆς θὰ τὴν ἐφόβενε.

— Καυμένη Αἰγιουβανή! Ἄλλ' ἂν τὴν ἴδῃ εἰς τὸ οἶκμά σου δὲν θὰ τὴν φο-

νεύσῃ πάλιν; Ἐξήγησέ μου το τοῦτο σὲ παρακαλῶ.

— Μ' ἐρωτᾷς πράγματα ἀπίστευτα· ἀνέκραξεν ὁ Ποντῆς, ἀφ' οὗ σοὶ λέγω ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν οὔτε ν' ἀκούσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐκείνη κ' ἐγώ. Πῶς λοιπὸν θέλεις ν' ἀνοίξω μ' αὐτὴν τοιαύτας λεπτολογίας ὀμιλίας; Τὴν ἀγαπῶ· ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ πιστεύω μάλιστα ὅτι κ' ἐκείνη μ' ἀγαπᾷ. Θέλεις λοιπὸν, ναί, ἢ οὐ, νὰ με βοηθήσῃς εἰς τοὺς ἐρωτὰς μου;

— Φίλε μου, ἀπατᾶσαι περὶ τῶν σκοπῶν μου, εἶπεν ὁ Ἐλπιδοφόρος γελῶν, διότι εἶδε τὸν Ποντῆν οὕτως ἐξημμένον. Ἐξ ὅλης μου καρδίας θὰ σε συνδράμω· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μάθω καὶ πῶς. Καθῆκον ἔχει πᾶς φίλος νὰ προσέχῃ τὸν φίλον του. Δὲν μοὶ το εἶπες τώρα πρὸ ὀλίγου καὶ το παρεδέχθην; Λοιπὸν ἂν ὁ μογγόλος πρίγκηψ σοὶ ζητήσῃ λογαριασμὸν, τί θα κάμῃς;

— Ἐν τῇ κατοικίᾳ σου εἰξεύρω πῶς νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ νὰ προστατεύσω τὴν Αἰγιουβανήν.

— Τότε λοιπὸν λάβε τὴν κατοικίαν μου.

— Καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!

— Ἀλλὰ θὰ μοὶ τὴν δείξῃς νὰ τὴν ἴδω κ' ἐγώ· διότι ποτέ μου δὲν εἶδον Ἰνδὴν.

— Κατὰ δυστυχίαν οὐδέποτε σχεδὸν ἐκβάλλει τὴν καλύπτραν τῆς.

— Ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ τὴν πείσῃς νὰ τὴν ἐκβάλῃ καμμίαν φορὰν ὄχι δι' ἄλλο παρὰ μόνον διὰ νὰ ἴδωμεν τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς.

— Εἰξεύρω ἐγὼ τὸν χαρακτήρᾳ τῆς. Ἄν εἰξευρεν ὅτι θὰ τὴν δείξω εἰς τινα, δὲν το ἔχει τίποτε νὰ μὴ στρέψῃ πλέου νὰ με ἴδῃ! Περίμενε ὀλίγον. Ἄφες-με νὰ τὴν ἡμερώσω, ἀργότερα θὰ σε παρουσιάσω.

— Ὅπως θέλεις, εἶπεν ὁ Ἐλπιδοφόρος. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ ἀκουσον καὶ ἄλλο τι μ' ἐπέρχεται ἰδέα τις γελοία.

— Εἶπέ τὴν· τί κάθησαι;

— Ἀφ' οὗ μόνον διὰ νευμάτων συεννοεῖσθε, πῶς εἰμπόρεσεν ἡ Αἰγιουβανή νὰ σοὶ ἐκφράσῃ τόσον πολύπλοκα πράγματα π. χ. τὸ ἐξῆς. Εἶμαι χήρα καὶ ἠθελον νὰ με καύσουν ζωντανήν· καυεῖς

δὲν θέλω νὰ με ἴδῃ καὶ ἂν μὲ δείξῃς εἰς
τινα παρευθὺς σὲ παραιτῶ διὰ παντός.
Ἐάν θέλῃς θὰ πηγαίνω εἰς ἄλλην κατοικίαν ἐπὶ τῷ ὄρφῳ ὅμως ὅτι ὁ μογγόλος
πρίγκηψ ὅστις πολὺ μὲ ζηλεύει, δὲν θὰ
το μάθῃ; Ὁμολογῶ, Ποντῆ, ἰδοὺ ἐξη-
γήσεις τὰς ὁποίας δυσκόλως δύναται τις
νὰ ἀνακοινώσῃ χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, καὶ
ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ δὲν ἠθέλον ἀναστειχθῆ
οὔτε νὰ τὰς μεταδώσω εἰς ἄλλον οὔτε
νὰ τὰς ἐννοήσω. Ἰδίως δὲ τὴν λέξιν
Μογγόλος ποτὲ δὲν θα εἰσπυροῦμαι νὰ
την παραστήσω διὰ νεύματος.

Ὁ Ποντῆς ὑψωσε καὶ αὐτὸς τοὺς ὤ-
μους του, καὶ εἶπε.

— Ἡ ἰνδικὴ γλῶσσα δὲν εἶνε τόσο
δύσκολος ὅσον τὴν νομίζετε· ἐγὼ ἐννοῶ
πολλὰς φράσεις. Πρέπει μάλιστα νὰ
ὀμολογήσω ὅτι ὁσάκις παρουσιασθῆ δυ-
σκολία τις, ἡ Αἰγιουβανῆ εὐρίσκει λέξιν
ἐκφράζουσαν τὸν στοχασμόν της. Εἶνε
ἐξυπνοτάτη καὶ σοῦ κατασκευάζει ἐκ-
φράσεις κατὰ τὰς ἀνάγκας της.

— Εἶνε θαῦμα! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐλπι-
δοφόρος.

— Ἐκτὸς τούτου, διέκοψεν ὁ Ποντῆς,
δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Αἱ δυσκο-
λῖαι μας ἐμὲ μόνον ἀποβλέπουσι, καὶ
ἀρκεῖ μόνον ὅτι τὰς ἐξομαλύνω...

— Ἀληθινὰ, φίλε μου. Λοιπὸν λάβε
τὴν ἐν τῷ Προαστείῳ οἰκίαν μου.

— Νὰ ὑποσχεθῆς δὲ ὅτι ποτὲ δὲν θα
φανῆς ἀδιάκριτος. Εἶσαι πολὺ ἀδιάκρι-
τος, Ἐλπιδοφόρε!

Ὁ νέος ἐμειδίασε σιωπηλῶς.

— Εἶνε ἄσχημον ἐλάττωμα, ἀλλὰ
θὰ διορθωθῶ...

— Δὲν θ' ἀπαιτήσῃς νὰ ἴδῃς τὴν Αἰγι-
ουβανὴν πρὶν ἢ ἐκείνη μόνη τὸ ἐπι-
τρέψῃ;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ τὴν ἴδῃς
αὔριον;

— Ἴσως... δὲν εἰξεύρω... Οὐδὲν
εἶνε βέβαιον.

— Πῶς ἀνησυχῆς... αὔριον δὲν θὰ
ἦμαι εἰς Παρισίους.

— Ἀ... θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ κυνήγιον;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ;

— Κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Εἰς Ἄγιον
Γερμανὸν, εἰς Φονταίνεβλῶ, εἰς τὸ δά-
σος Σενάρτ.

— Καὶ θὰ κινήσῃς πρῶτ' ἄνω;

— Πάρα πολὺ πρῶτ'.

— Μὰ δίδεις λοιπὸν τὰ κλειδιά τῆς
ἐν τῷ Προαστείῳ οἰκίας σου;

— Ἀμέσως.

— Θέλεις νὰ ὑπάγω ἀπὸ ἀπόψε νὰ
κάμω τὰς προετοιμασίας;

— Ὅπως θέλεις.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἐσύριξε κατ' ἴδιον
τρόπον καὶ ἀμέσως οἱ κύνες του ἔδραμον
σκιρτῶντες ὑπὸ χαρᾶς καὶ κατόπιν τού-
των ὑπηρέτης ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου
προσκληθεῖς.

— Τὰ κλειδιά τοῦ Προαστείου εἰς
τὸν κ. Ποντῆν, εἶπε· πῆγαινε, Ποντῆ,
ἀκολούθησον τὸν νέον τούτον καὶ καλὴν
ἐπιτυχίαν.

— Εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν φίλων ἀνε-
κραξεν ὁ Ποντῆς ἐναγκαλιζόμενος τὸν
Ἐλπιδοφόρον. Ὀλίγον τι ἀδιάκριτος,
ἀλλά σε συγχωρῶ.

— Εὐχαριστῶ.

— Θὰ σ' ἐπανίδω ἀπόψε;

— Ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς, ἐγὼ θὰ ἦμαι
πλαγιασμένος.

— Λοιπὸν! ἂν κοιμηθῶ ἐκεῖ;

— Ποῦ ἐκεῖ; ἠρώτησεν μειδιῶν ὁ
Ἐλπιδοφόρος.

— Εἰς τὸ προάστειον.

— Εἶσαι κύριος. Τοῦ λοιποῦ ἡ οἰκία
ἐκείνη εἶνε ἰδική σου.

Ὁ Ποντῆς περιχαρῆς ἐγειρεν ἀ-
στραπή.

Ὁ δ' Ἐλπιδοφόρος ἀπομείνας μόνος,
ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς περὶ ὧν
τῷ εἶχε πρὸ ὀλίγου διηγηθῆ ὁ Ποντῆς.
Ἐπειτα δὲ, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὑ-
πεκρίθη ὅτι θὰ κοιμηθῆ κατὰ τὸ σῦνηθε.
Ταῖς δύο δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξύ-
πνησε. Πάντες ἐκοιμῶντο ἐντὸς τῆς οἰ-
κίας. Διέταξε νὰ ἐπισάξωσιν ἕνα τῶν ἀ-
ριστῶν ἵππων του, ἐξέλεξε ἀξιόλογον τι
βραχὺ ξίφος καὶ λαβῶν τὸ κυνηγετικόν
του ὄπλον καὶ χρήματα, ἐξῆλθε χωρὶς
νὰ κάμῃ πολλὸν κρότον.